

Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟ ΖΑΧΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τήν Τρίτη, 5 Φεβρουαρίου 2013, μέ απόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, πραγματοποιήθηκε στό Μικρό Συνοδικό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ τελετή παρασημοφορίας, μέ τό χρυσοῦν παράσημο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τοῦ Οἰκονόμου Ζαχαρίου Γεωργίου, ἐφημερίου τῆς κατεχόμενης ἀπό τοὺς Τούρκους Ἱερᾶς Μονῆς Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί τοῦ ἐπίσης κατεχόμενου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Συνεσίου Ριζοκαρπάσου. Ἡ παρασημοφορία ἔγινε εἰς ἔνδειξη τιμῆς καί ἐπαίνου γιά τήν πολυετῇ θυσιαστική του προσφορά στους ἐγκλωβισμένους μας.

Στή συνέχεια, παρατίθενται ἡ προσφώνηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου Β΄ καί ἡ ἀντιφώνηση τοῦ π. Ζαχαρία:

Ἡ προσφώνηση τοῦ Μακαριωτάτου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἁγιοι Ἀδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου μέ αἰσθήματα βαθυτάτης συγκίνησης καί ἐγκαύχησης ἀπονέμει σήμερα τόν πρόποντα ἔπαινο καί τήν τιμή σ' ἓναν ἀφανῆ, ἀλλά ἀκάματο καί ἀγωνιστικό ἐργάτη τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου γιά πενήντα συναπτά ἔτη, τόν πατέρα Ζαχαρία Γεωργίου, Λειτουργό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Συνεσίου Ριζοκαρπάσου.

Ὁ πολίος ἱερέας γεννήθηκε στήν κατεχόμενη κωμόπολη τῆς Ἀγίας Τριάδος Αἰγιαλούς τῷ 1939.

Ἡ θεοφιλῆς ψυχὴ του τόν ὁδήγησε πολύ γρήγορα καί μέ μεγάλ-

λο ένθουσιασμό στίς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Μετά τήν ἀποφοίτησή του ἀπό τήν Ἱερατική Σχολή, χειροτονεῖται διάκονος τό 1962 στήν Ἱερά Μονή Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἀπό τόν τότε Χωρεπίσκοπο Τριμυθοῦντος Γεώργιο. Ἐκτοτε διακονεῖ ἀδιαλείπτως, μέχρι σήμερα, στήν ὡς ἄνω Μονή, παράλληλα μέ τά ἱερατικά του καθήκοντά στόν Ἅγιο Συνέσιο στό Ριζοκάρπασο, πού ἀνέλαβε μετά τήν τουρκική εἰσβολή.

Ψυχῇ τε καί σώματι ἀφιερώνεται στήν ὑψηλή του ἀποστολή καί ἀγωνίζεται μέ ὅλες του τίς δυνάμεις νά ὑπηρετήσῃ τόν Κύριο καί νά μεταφέρει τά θεῖα καί λυτρωτικά μηνύματά Του σ' ὅλες τίς ψυχές, πού μέ πόθο κατέφθαναν στήν Ἱερά Μονή.

Πέραν τούτου, ἡ Θεία Πρόνοια τοῦ Κυρίου τόν προώριζε καί γιά ἕνα ἄλλο σκοπό, ἐξ ἴσου σημαντικό καί ἀξιοθαύμαστο! Νά ὑπηρετήσῃ, μετά τήν τουρκική εἰσβολή, τό χειμαζόμενο ποίμνιο τῆς κατεχόμενης Πατρίδος μας.

Ὁ πατήρ Ζαχαρίας δοκίμασε τόν ἄφατο ἐθνικό πόνο νά δεῖ τήν Πατρίδα μας, τά ἱερά καί τά ὅσια τῆς φυλῆς μας νά καταλαμβάνονται ἀπό τά τουρκικά στρατεύματα. Συνελήφθη καί μετεφέρθη στά Ἄδανα, μαζί μέ χιλιάδες ἄλλους συμπατριῶτές μας.

Σ' ὅλες αὐτές τίς ἐθνικές καί θρησκευτικές δοκιμασίες, ὡς ἀληθινός στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, διατήρησε τό ἠθικό του ἀκμαιότατο καί ὑπῆρξε γιά ὅλους τούς συγκρατούμενούς του ἄγγελος παρηγορίας, πηγὴ ἐλπίδας καί πρότυπο πίστεως.

Ὅταν ἐπέστρεψε στήν κατεχόμενη γῆ μας, εἶχε τήν ἐπιλογή νά ἔλθῃ μέ τήν οἰκογένειά του στίς ἐλεύθερες περιοχές, ὅπως ἔπραξαν χιλιάδες ἄλλοι ἢ νά παραμείνῃ στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Γιά τόν ἴδιο δέν ὑπῆρξε δίλημμα. Ὡς στοργικός πατέρας ἔστειλε τά πολυγαπημένα του παιδιά μέ τή μητέρα τους ἐδῶ, γιά νά συνεχίσουν τίς σπουδές τους. Ὁ ἴδιος, ὅμως, παρέμεινε στίς ἐπάλξεις τοῦ χρέους, στή σεβασμία Μονή τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, γιά νά ὑπηρετήσῃ ἀπό τό ἱερό ἐκεῖνο μέρος τό χειμαζόμενο ποίμνιό του καί ὅλους τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι μέ

πόθο πολύ κατέφευγαν - και καταφεύγουν - στην Ίερά Μονή, για να ἐκκλησιαστούν, ν' ἀντλήσουν ἐλπίδα και πίστη για τήν ἀπελευθέρωση τῶν κατεχόμενών μας ἐδαφῶν.

Καθημερινά στὸν Ἀπόστολο Ἀνδρέα τελοῦσε τὸν Ἑσπερινό και τὸν Ὅρθρο, ὅπως πράττει μέχρι και σήμερα, ἢ τῇ Θεῖα Λειτουργία, για να ἀνεφοδιάζεται και να ἀνεφοδιάζει πνευματικά ὅλους τοὺς πιστούς.

Και ὅταν, ὡς ἄνθρωπος, λύγιζε, ὁ παρηγορητικός λόγος τοῦ Θεοῦ Παύλου: *«Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ... σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ...»* (Β' Τιμ. β', 1-3) ἐνέπνεε και ἀνέψυχε τὴ βαρυαλγοῦσα, ἀλλὰ και συνάμα ἀγωνιστική του ψυχή.

Μέσα του ἔνιωθε, ὅτι ἐκπροσωποῦσε ὅλη τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Και εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱεραποστολή πλημμύριζε τὴ φιλόχριστη και φιλοπάτριδα ψυχὴ του, μέ τὸ αἶσθημα τῆς ἐκπλήρωσης ἑνὸς μεγίστου χρέους και καθήκοντος πρὸς τὴν Ἐκκλησία και τὴν Πατρίδα.

Στὸ πρόσωπο τοῦ πατρός Ζαχαρίου, καθὼς ἀσκοῦσε τὸ χρεωστικό τοῦτο ἱερατικό του λειτουργήμα, ἐφαρμόζονταν οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου περὶ Ἀρετῆς: *«...ἡ Ἀρετὴ πολεμουμένη μεϊζόνως διαλάμπει. Αὕτη οὐ μετὰ τοὺς ἀγῶνας μόνον, ἀλλὰ και ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ἔχει τὰ βραβεῖα· και ὁ ἄθλος ἔπαθλον αὐτῇ γίνεται»* (Ζ' Ἐπιστολὴ Χρυσοστόμου πρὸς Ὀλυμπιάδα).

Ὁ ἀγώνας, ὅμως, τῆς χριστιανικῆς Ἀρετῆς πού ἀποσκοποῦσε στὴν προσφορά τῶν ἐκκλησιαστικῶν του ὑπηρεσιῶν, τῆς παραμυθίας πρὸς τοὺς ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας και τῆς καλλιέργειας τοῦ φρονήματος για τὴν τελικὴ ἐπικράτηση τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἦταν ἐπίμοχθος και γεμᾶτος ἀπὸ κινδύνους. Γι' αὐτό και ὁ πατήρ Ζαχαρίας ὀπλίζεται μέ τὴ βασιλίδα τῶν ἀρετῶν, τὴν καρποφορὰ ὑπομονή. *«Ὑπομονῆς ἴσον οὐδέν· ἀλλ' αὕτη μάλιστά ἐστιν ἡ βασιλὶς τῶν Ἀρετῶν, ὁ θεμέλιος τῶν κατορθωμάτων, ὁ λιμὴν ὁ ἀκύμαντος, ἡ ἐν πολέμοις εἰρήνη, ἡ ἐν κλύδωνι γαλήνη, ἡ ἐν ἐπιβουλαῖς ἀσφάλεια· ἡ ποιοῦσα τὸν κατωρθωκότα*

αὐτήν, στερρότερον ἀδάμαντος» (Ζ' Ἐπιστολή Χρυσοστόμου πρὸς Ὀλυμπιάδα).

Καί πράγματι ὁ πατήρ Ζαχαρίας, «ὡς κατωρθωκὸς ταύτην», ἀναδείχτηκε ὄχι μόνο ἓνα ἔμψυχο, ἀλλὰ καὶ ἓνα εὐχυμο διαμάντι γιὰ τοὺς πονεμένους ἀδελφούς του, γιὰ τὴν ἡμικατεχόμενη Πατρίδα μας καὶ γιὰ τὴ Μητέρα Ἐκκλησία. Γιὰ ὅλους ἦταν ὁ «ζήλω πεπυρωμένος» πνευματικός Πατέρας καὶ Ἀδελφός. Ὁ μελίφρων ἐμψυχωτής καὶ ὁ παρηγορητής. Στό πρόσωπό του ὁ κάθε ἐγκλωβισμένος ἔβλεπε τὴν ἐνσάρκωση τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ ἴδιος, μέ τὴν παρουσία του καὶ τό ὑπομονητικό του παράδειγμα, εὐαγγελιζόταν τὴν εὐψυχία ἀπέναντι στοὺς κινδύνους, τὴν ὑπομονή ἀπέναντι στίς κακοπάθιες, καί, πέραν τούτων, τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴ μέλλουσα ζωὴ καὶ ἀποκατάσταση.

Στό πρόσωπό του εὕρισκε καὶ πάλιν τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἡ βαθύτατη πίστη καὶ αἰσιοδοξία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Λογίζομαι γάρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. η', 18).

Διὰ τοῦτο, ὁ εὐσεβὴς καὶ φέρελπις λευίτης, ἀκολουθώντας τὴ διδασκαλία τοῦ ἐνσαρκωτῆ τῆς ὑπέρβασης τῶν θλίψεων, τοῦ διαπρύσιου κήρυκα τῆς ἐλπίδας τῆς αἰωνιότητος, ἐμψύχωνε τοὺς ἐγκλωβισμένους, μέ τὸν δικό του φυσικὰ τρόπο, ἀλλὰ ἀποδίδοντας πλήρως καὶ πιστὰ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ Παύλου. Ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, ὡς Χριστιανοί, ὄχι μόνο ἅς μή καμπώμεθα, ἀλλὰ ἅς «καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει (ἡμᾶς), ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρωμ. ε', 3-5).

Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Σήμερα, ἔχουμε τὴν τιμὴ νὰ ἔχουμε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγάπης μας ἓναν ἀγωνιστὴ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος. Εἶναι ὁ πατήρ Ζαχαρίας Γεωργίου, πρὸς τὸν ὁποῖο ἐκφράζω ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ θερμὰ μας συγχαρητήρια καὶ τὴν εὐαρέσκειά

μας, γιά τό αὐτοθυσιαστικό πνεῦμα πού ἐπέδειξε καί γιά τήν προσφορά του πρός τήν Ἐκκλησία καί τήν Πατρίδα.

Ἀγαπητέ ἀδελφέ, πεφιλημένε πάτερ Ζαχαρία,

Ὅλα τά μέλη τῆς περί ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπιθυμώντας νά ἐπιβραβεύσουν τόν ἔνθεο ζῆλό σου γιά τό ἱερό ἔργο πού ἐπιτέλεσες, κατὰ τά τριανταοκτώ αὐτά χρόνια, στούς ἐγκλωβισμένους ἀδελφούς μας, ἀποφάσισαν ὁμοφώνως, ὅπως σοῦ ἀπονείμουν τό χρυσοῦν παράσημο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, πού ἀποτελεῖ τήν ἀνώτατη τιμητική διάκριση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Εἶστε ὁ πρῶτος κληρικός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, πού ἐπαξίως λαμβάνει τήν τιμητική αὐτή διάκριση.

Σοῦ εὐχόμεθα δέ ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μας, ὅπως ὁ Κύριος σοῦ χαρίζει ἔτη πλεῖστα, γιά νά συνεχίσεις, μέ ἀκόμη περισσότερο ζῆλο, νά ὑπηρετεῖς τούς ἐκεῖ ἐγκλωβισμένους ἀδελφούς μας καί τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στήν ὁλότητά της.

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετά σοῦ πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου».

Ἡ ἀντιφώνηση τοῦ Οἰκονόμου Ζαχαρίου Γεωργίου ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Μακαριώτατε, Ἅγιοι Συνοδικοί,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τή μεγάλη τιμή. Τήν ἀποδέχομαι, ὑπακούοντας στήν ἀπόφασή σας. Αὐτή ἀνήκει σέ ὁλόκληρο τόν πληγωμένο λαό πού φέρνει τά βήματά του στήν ἄκρη τῆς Κύπρου, γιά νά πιεῖ νερό ἀπό τήν ἴδια πηγή πού ξεδίψασε ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας καί νά ἀναπνεύσει τόν ἀέρα καί τήν ἀτμόσφαιρα τῆς προσευχῆς του.

Τελοῦμε κάθε μέρα Ἑσπερινό καί Ὅρθρο καί τίς Κυριακές τή Θεία Λειτουργία. Κτυποῦμε τήν καμπάνα καί φροντίζουμε νά μή λείψει τό λάδι ἀπό τό καντήλι τοῦ Ἁγίου. Μακάρι τό λάδι τῆς καντήλας τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀπό τό ὁποῖο παίρνουν συνά-

λειμμα "Έλληνες καί Τοῦρκοι, Ἀρμένιοι, Μαρωνίτες, Καθολικοί καί ὅλα τά ἔθνη, ποτέ νά μή χρησιμοποιηθεῖ γιά νά ανάψει φωτιές, ἀλλά νά εἰρηνεύσει τά πάθη στίς καρδιές μας, νά θεραπεύσει τά τραύματα τῆς ψυχῆς μας, νά μάθει ὁ ἄνθρωπος νά μή ὑποψιάζεται, ἀλλά νά συγχωρεῖ τό ἀμάρτημα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Συνοδικοί, Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Καρπασίας, Σᾶς εὐχαριστῶ καί πάλι γιά τήν τιμή».
